

Hoofdstuk 2

Luchtdromen en zandgolven

In het zuiden van Aedon lag de middaghitte als een trillende sluier over de eindeloze, golvende vlakte van het Verzande Land. De geselende zon sloeg genadeloos neer op twee figuren die over de zandvlakte sloften. Plots bleef de kleinste van het duo staan. Het was een vrouw gehuld in een wit gewaad dat alleen haar donkergroene ogen vrijliet. Op haar rug droeg ze een stel gekromde sabels en om haar middel hing een korte dolk in een rijkversierde schede.

“Heb je dat gezien, Hammok?” wees Néryan naar een van de tientallen duinen die hen omringden.

Haar reisgezel, een harige trol van ruim acht voet lang met tanden en klauwen die niet onderdeden voor die van een gemiddelde woestijnleeuw, draaide zich om.

“Wat zien?”

“Het zand bewoog!”

Hammok kneep zijn ogen tot spleetjes en liet zijn gigantische rugzak, samen met de knuppel die hij om zijn middel droeg, op de grond glijden.

“Is warm”, stelde hij Néryan gerust. “Nan ziet droom van lucht. Zal tent zetten. Is beter voor Nan. Gaan verder als zon onder.”

“Ik zweer het je”, probeerde de vrouw de trol te overtuigen, “die duin bewoog!”

Hammok weigerde er verder op in te gaan en pakte de tent uit. Boos schopte Néryan in het zand terwijl ze toekeek hoe haar vriend schaduw creëerde. Ze wist dat wat ze gezien had géén luchtspiegeling geweest was en hij deed er beter aan naar haar te luisteren. Zij was degene die in deze woestijn was opgegroeid en ze was er heel zeker van dat een zandduin doorgaans niet op die vreemde, golvende manier hoorde te bewegen. Het deed haar denken aan de verhalen over zanddraken die zich net onder het woestijnoppervlak voortbewogen en dat gaf haar de kriebels.

Zonder een woord van dank plofte ze neer in de schaduw van de tent en trok haar hoofddoek los, waardoor haar mosgroene lokken weer vrij spel kregen. Néryan's boosheid liet kleine vonkjes ontstaan tussen haar wilde krullen en er lag een donkere bloes op haar smaragdkleurige wangen. Hammok stak haar de waterzak toe.

“Nan is moe. Nan moet drinken, eten en slapen. Dan zand niet meer beweeg.”

Néryan griste de zak uit de handen van de trol en smeed hem weg.

“Ik wéét wat ik gezien heb!”

Schouderophalend raapte de trol de kostbare zak met water van de grond en legde hem zorgvuldig bij de rest van hun spullen.

“Hammok denkt dat Nan nog eens in bad moet.”

Néryan bromde wat. Hammok had gelijk. Ze was een mirrin, een waternimf, en die hoorde niet thuis in de woestijn. Ze had geleerd te overleven met een minimum aan water, maar zonder een regelmatig bad kreeg het watergebrek een kwalijke invloed op haar humeur. Deze keer had dat er echter niets mee te maken. Ze wist wat ze gezien had, dus bleef ze hardnekkig volharden in haar boosheid en weigerde om nog iets te zeggen tegen haar vriend.

“Nu Hammok gaat op jacht. Wil geen ruzie over dom zand. Nan braaf zijn.”

Néryan keek de onverstoorbare trol na en voelde haar boosheid wegsmelten. Wat er ook gebeurde, Hammok zou haar altijd trouw blijven en ze wist maar al te goed hoe kostbaar dat geschenk was. Elders in Aedon werden trollen beschouwd als domme, brute krachten. Weinig meer dan wilde beesten. Ze was op plaatsen geweest waar trollen verkocht werden als lastdieren, een praktijk die ze weerzinwekkend vond. Nee, ze kon niet ontkennen dat trollen harde werkers waren, maar het waren ook bijzonder slechte slaven. In gevangenschap gedroegen ze zich onvoorspelbaar, agressief en volstrekt oncontroleerbaar. Een situatie die meestal uitdraaide op een bloederig feestmaal, waarbij de slavenhouder genuttigd werd als hoofdschotel.

Daar was ze nog het meest van geschrokken toen ze Hammok leerde kennen. Hij at alles. Echt alles. Hammok droeg een lendendoek van tiggervel. De tijger had hij met zijn blote handen gewurgd en daarna in stukken gescheurd om hem vervolgens boven een klein vuurtje te roosteren als avondmaal.

Hammok at ook mensenvlees. Niet vaak, maar hij deed het wel. Néryan had trouwens niet verwacht dat hij zich zo goed zou voelen in de woestijn. Zijn gespierde, behaarde lichaam was meer geschikt voor een leven in het koele, vochtige woud waar hij geboren was. Hij had zich echter opmerkelijk goed aangepast. Zijn vacht was uitgedund en zijn dikke schedel weerhield de bloedhete zon ervan om zijn hersens te koken.

Ze vroeg zich af hoelang hij nog zou wegblijven. Ze kreeg honger. Het werden vast weer zandhazen, want er was weinig anders te vinden in deze streek. Het grotere wild leefde in het gebergte dat op een dag lopen lag en waarvan ze de uitlopers begonnen te naderen. Over een kleine week zouden ze in de oase zijn waar Néryan was opgegroeid. Daar konden ze dan nieuwe voorraden inslaan voor ze verder naar Ombrië reisden. Dat laatste was een verlangen geweest van Hammok. Hij wilde zijn familie weerzien.

Een gebrul rukte Néryan uit haar overpeinzingen. Boven de duin waarachter Hammok verdwenen was, hing een enorme stofwolk. De mirrin stond op en wikkelde alvast haar sluier om het hoofd. Een zandstorm was niet ongewoon in deze tijd van het jaar, maar waar kwam dat vreemde geluid toch vandaan? Toen zag ze iemand half glijdend, half rennend de heuvel afkomen. Het was Hammok en hij was duidelijk in paniek, iets wat Néryan hevig verontrustte. Haar vriend kende geen angst. Hij worstelde met beren als hij zich verveelde.

Toen zag ze het en ze verstijfde van schrik.

De flank van de zandheuvel barstte open en een zanddraak met goudgeschubde kop, bekroond met glanzende stekels, brak door het oppervlak heen. Het beest sperde zijn bek open en stiet een nieuwe, machtige brul uit. Zijn lange lijf kronkelde vloeiend als een slang door het opstuivende zand en voor hem uit rende de trol voor zijn leven.

“Loop!” schreeuwde de trol. “Loop!”

Néryan schudde de ontzetting van zich af, griste de waterzak mee en zette het op een rennen. Ze hadden een klein kansje. Als ze de rotsen konden bereiken, dan waren ze misschien veilig. Misschien. Zo vertelden de verhalen toch. Alle goden... Ze werd achterna gezeten door een gruwelijke, levensechte nachtmerrie!

Néryan beging de vergissing een snelle blik over haar schouder te werpen. Haar voet raakte een steen en een tel later proefde ze zand. Haastig krabbelde ze overeind en botste tegen Hammok op. De trol aarzelde niet en wierp haar in één beweging over zijn schouder. De draak torende nu hoog boven haar uit. Die aanblik zette haar hart bijna stil.

“Rennen!” gilte ze uit alle macht terwijl ze met haar vuisten op de rug van haar vriend trommelde. “Naar de rotsen! Rennen!”

Hammok gooide zich in een hogere versnelling en de afstand tussen hen en de draak verbreedde zich hoopgevend. Het ondier gaf het echter niet op en dook onder.

“Hammok haalt niet!” brulde de trol.

“Alle heilige zonen van Shamar! JE MOET!” brulde Néryan terug. “Lopen, eikelzoon! Loop je knieën eraf!”

Elk moment kon de zanddraak weer boven komen. Elk moment. En dan was het met hen gedaan. Néryan wou dat ze zich lichter kon maken, maar als ze zich hier in de woestijn oploste, dan zou ze verdampen voor ze pap kon zeggen. Het was een laatste redmiddel. Liever waterdamp, dan drakenspijs.

Plots zag de mirrin een andere beweging vanuit haar ooghoek. Een nieuwe stofwolk denderde een heuvel af aan haar linkerkant. Alle heilige stamvaders... Was één draak niet genoeg? Toen zag ze het geschitter van zwaarden en in de werveling van zand werd een troep krijgers zichtbaar. Woestijnnomaden! Een enkele figuur in een spierwit gewaad dat hem van kop tot teen bedekte, maakte zich los uit de groep en stuurde zijn kittige paardje op volle snelheid naar hen toe. Net toen de draak het woestijnoppervlak doorbrak, manoeuvreerde de ruitser zich tussen de rennende trol en de razende draak in.

Néryan stopte verbijsterd met gillen. Die kerel moest gek zijn! Nog groter werd haar verbazing toen de nomade zijn armen de lucht in wierp en tegen het gigantische monster begon te schreeuwen.

“Adjé! Adjé!” gebood hij. “Stop! Stop!”

In een vloedgolf van zand kwam de draak abrupt tot stilstand. De lucht vulde zich met een klaaglijk gebrul van onmacht. Néryan knipperde het stof uit haar ogen en trok aan Hammoks rughaar.

“Dit moet je zien! Stop met rennen en draai je om! Dit geloof je nooit! Die kerel houdt de draak tegen in zijn eentje!”

De trol vertraagde en bleef ten slotte hijgend staan. Voorzichtig liet hij de mirrin op de grond zakken. Samen keken ze naar het onmogelijke schouwspel dat zich voor hun ogen ontrolde. De draak schudde de woestijn van zich af. De zon glinsterde goudglanzend op zijn geschubde huid. Hij gooide zijn hoofd achterover en brulde van frustratie. De draak, zo stelde Néryan vast, leek vaag wat op een uit de kluiten gewassen vuurhagedis. Hij had twee paar poten, een slangachtige staart en een hele rij stekels op zijn rug die recht overeind stonden. De kop van het beest was smal, maar werd naar de nek toe steeds breder en mondde daar uit in een soort van hoornige stekelkroon. Ondanks zijn dodelijke uitstraling, vond ze hem prachtig.

“Shez!” riep de man naar het monster. “Weg!”

Gracius boog de draak zijn machtige hoofd en richtte zijn blik op de gebiedende man voor hem. In zijn amberkleurige ogen lag een kille gloed van ergernis. De draak snoof en gromde.

Hammok grinnikte.

“Waarom lach je?” vroeg Néryan.

“Draak is erg boos. Hij zegt man moet rots vreet en draak met rust laat.”

“Dat monster spréékt en jij verstaat het?” riep de mirrin ontsteld uit.

“Ja”, antwoordde Hammok. “Nan niet?”

Néryan schudde het hoofd en keek zwijgend naar de nomade die zich door de draak niet uit het veld liet slaan. De man haalde iets vanonder zijn gewaad tevoorschijn, toonde dat aan de draak en zei een aantal dingen die voor de trol en de waternimf onverstaanbaar waren. Opnieuw gromde de draak. Het gegrom rolde als donder over de gebakken woestijngrond.

“Wat zegt hij nu?” vroeg Néryan.

“Draak vindt niet leuk, maar draak doet wat man zegt. Draak gaat weg.”

“Ik vraag me af wat die kerel in zijn hand houdt en hoe hij met dat voorwerp dat monster kan bevelen als een schoothondje.”

“Is steen”, deelde Hammok onverschillig mee. “Steen is geel.”

Néryan fronste nadenkend de wenkbrauwen, maar deed er het zwijgen toe. Ze keek toe hoe de draak nogmaals zijn goudgele lichaam schudde. Het beest wierp de trol en de mirrin een lange, koude blik toe en brulde een waar-schuwing in hun richting.

“En daarmee laat hij weten dat hij ons met plezier nog eens ontmoet op een moment dat er geen vervelende nomade in de buurt is met een gele steen”, merkte Néryan op.

“Nan hoort draak nu ook?” vroeg Hammok verrast.

“Nee, Hammok”, antwoordde de nimf somber, “een toekomstig drakenhappje voelt zoiets gewoon aan.”

De draak keerde zich statig om, dook het zand in en golfde weg door de woestijn. De mirrin rilde. Dat had maar een haartje gescheeld! De man in de witte boernoes klom van zijn paard en wenkte hen. Néryan trok aan Hammoks arm en liep op de man af. Ondertussen reed de groep ruiters, die geduldig op de heuvelkam gewacht had, eveneens naar beneden. Op dat moment realiseerde Néryan zich dat ze dat gemist had. Ooit was de woestijn haar speeltuin geweest en had ze op de rug van een paard de duinen verkend, galopperend naar de oneindige horizon met de Khamsin dreigend in haar rug.

De man in het wit trok de sjaal weg die zijn gezicht beschermde. Zijn ogen straalden van plezier. Néryan gaf een gillette en rende naar hem toe.

“Micha!”

Ze sloten elkaar in de armen.

“Wat is dat lang geleden!” verzuchtte ze.

Hij was oud. Zijn gezicht was als gerimpeld leer en de handen die haar zo liefdevol omsloten, waren knokig en getekend door ouderdomsvlekken. Maar zijn lichaam was pezig en gesterkt door het leven dat hij leidde in de veeleisende woestheid van het zand.

“Oh, Micha, ik ben zo blij je te zien!”

“Dan zijn we met twee, Nittah”, glimlachte de man. “Wie is je vriend?”

“Hammok is trol”, stelde Néryans kameraad zich voor.

Hij lachte zijn carnivorentanden bloot en stak beleefd een harige hand uit. Zonder te aarzelen beantwoordde de oude man het gebaar en omvatte de trolenklauw met beide handen.

“Wees welkom, vriend Hammok”, riep hij luid, zodat ook de ruiters die om hen heen samentroepen het konden horen. “De stam van Michaba ibn d’Harid heet je welkom! Mijn stam is jouw stam, mijn tent is de jouwe, mijn voedsel is het jouwe. Laat niemand een krenkend woord over je spreken en laat

niemand je bloed vloeien, of een vloek zal komen over onze gronden. Wees welkom!”

Verward keek de trol naar Néryan en die greep onmiddellijk in.

“Maak je niet ongerust”, zei ze en ze gaf hem een vriendschappelijk kloep op zijn arm. “Michaba is de leider van de stam waarin ik opgroeide. Hij zegt gewoon dat je zijn gast bent.”

Het gezicht van de trol klaarde op.

“Ah, is goed”, zei hij. “Hammok is vriend van Aba.”

“Aba?” De nomadenleider grinnikte. “Ja, jij mag mij Aba noemen. Waarom niet? Maar we moeten verder. Het wordt al laat en de open vlakte is geen veilige plaats om de nacht door te brengen.”

Michaba knoopte zijn sjaal opnieuw vast rond zijn hoofd en klom op zijn paard. Hij wees naar een licht bepakt pakpaard en beduidde Néryan dat ze daarop mocht rijden. Hammok wees eenzelfde aanbod af. Hij liep liever op zijn eigen benen. Michaba dreef zijn paard naast dat van Néryan en hielp haar met de riemen van haar stijgbeugels.

“Nittah, jullie hadden geluk dat we in de buurt waren. Tegenwoordig is het erg gevaarlijk om alleen door de woestijn te reizen. De draken lijken overal te zijn en verdwaalde reizigers zijn een gemakkelijke prooi.”

“Ik heb altijd gedacht dat ze niet bestonden”, bekende Néryan terwijl ze haar nieuwverworven paard tot een rustige draf aanspoorde.

“Ze bestaan wel degelijk”, bevestigde Michaba, “en dat hebben ze altijd gedaan. Alleen waren ze vroeger gemakkelijk te bedwingen. Wanneer er eentje wakker werd en op rooftocht ging in de woestijn, dan werd die snel gesust en terug naar zijn rustplaats gebracht. Nu gaat het echter niet meer om eentje. Heel het Verzande Land is ervan vergeven.”

“Is het werkelijk zo erg?”

“De stammen waren gedwongen zich te verenigen in Harshadah, waar ze normaal alleen maar samenkomen voor de Grote Jaarmarkt. Het is de enige veilige plaats in de woestijn.”

“Omdat het midden in de bergen ligt”, zei Néryan bedrukt.

“De enigen die nog durven uitrijden zijn wij, de Izdrin, de jagers. We gaan op zoek naar overlevende stammen, pikken reizigers op en jagen loslopend vee in de richting van Harshadah. Overleven is moeilijk in deze dagen.”